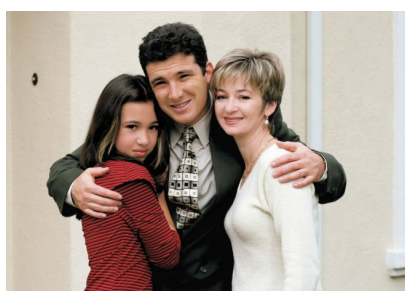

Cand parintii nu stiu sa iubeasca

de Cristina Sturzu

Oare cati dintre noi nu vom fi spus macar odata, confruntandu-ne cu greselile, scaparile, pacatele parintilor nostri, ca noi nu vom face niciodata asa? Cati dintre noi, intr-adevar, nu facem „asa“, dar facem exact contrariul, tocmai de teama de a nu ajunge „ca mama ori ca tata“. Dar cat de liber alegem aceasta atitudine? Alegem acel lucru pentru ca asa cere situatia ori ca sa evitam sa ajungem ca cineva pe care nu-l aprobam intr-un anume comportament?

Incercand sa ne croim drumul in viata, cautand originalitatea, independenta, imaginea noastra adevarata, chipul cel unic, dupa cum ne-a facut Domnul, trecem, la varsta adolescentei si chiar la tinerete, printr-o perioada de opozitie fata de tot ce ne-au invatat ai nostri si fata de tot ce vor sa ne transmita cu scopul de a evita „greselile pe care ei insisi le-au facut“. Cati adolescenti nu auziti spunand ca parintii incearca sa-i priveze de propria experienta de viata, cerandu-le sa se comporte de ca si cum ar fi adulti, sa faca alegerile „cele mai corecte“, de frica de a nu suferi.

Conflictul dintre generatii este o sintagma care nu a aparut acum, in zilele noastre, ci vine din strafundurile istoriei, aducand generatii de oameni care s-au revoltat ori s-au supus cu ura dupa alte generatii, care la fel au facut inaintea lor. Este normal, pentru evolutia omului, ca sa se foloseasca de descoperirile deja facute, sa nu incerce sa inventeze din nou roata, ci dimpotriva sa-si aduca propria contributie la evolutia societatii. Iar parintii incearca sa transmita tocmai principiile utilizarii descoperirilor vremurilor in care ei au crescut. Bagajul, zestrea de care, folosindu-se, tinerii pot pune inceput bun.

Este greu sa ne educam copiii, deoarece nu stim sa-i iubim

Situatia devine problematica in momentul in care parintii uita ca ceea ce ofera ei este doar un bagaj, o mana de instrumente pe care copiii pot sa le foloseasca ori nu, pot sa le foloseasca „corect“ ori sa caute alte combinatii ale informatiilor primite in casa. Aceasta situatie s-ar putea numi control, iar aceasta atitudine din partea parintilor starneste in tineri de cele mai multe ori refuzul total ori partial a tot ceea ce vine de la parinti ori de la alta autoritate.

Parintii vor spune acum ca nu e vorba de control, ci de dragoste pentru copiii lor si asa este. Cu exceptia celor care din cauza grelelor pacate in care traiesc ajung sa nu mai poarte de grija deloc de proprii copii, in general parintii isi iubesc copiii si vor ce e mai bun pentru ei. In numele acestei iubiri, ei chiar ii corecteaza si ii controleaza uneori pana la abuz. Iar fostii copii, adulti de acum, vor spune ca „mama sau tata au fost violenti cu mine, dar uite ce om de isprava am iesit“ si repeta acelasi comportament cu proprii copii. Sau, dimpotriva, referitor la ideea de la inceput, spun „eu niciodata nu-mi voi bate copilul“ si de la aceasta idee ajung pana la a-l neglija, permitandu-i orice, chiar si ceea ce-i face rau.

Este atat de greu sa ne educam copiii, deoarece nu stim sa-i iubim. Confundam iubirea cu posesia, confundam grija cu controlul, confundam libertatea cu neglijenta. Ne lasam legati de propriile conceptii si experienta de viata, stivuite in credinte pe care le credem universal valabile, si nu actionam, ci doar reactionam la stimulii exteriori. Iar toata bogatia noastra interioara pe care o cautam, de altfel, ramane in adancurile sufletului nostru, nefolosita, pentru ca nu stim cum sa ajungem la ea, caci traim doar la nivel de supravietuire. Suntem precum bolnavii conectati la aparate cu zeci de fire, care ne intretinem traiul nostru superficial si artificial, lipsit de constiinta sensului si, din nefericire, aceasta incercam sa le transmitem si copiilor nostri de cele mai multe ori, daca nu deschidem ochii si nu rupem aceste legaturi, pentru a respira aerul Vietii, care este Hristos.

Vom incepe sa cunoastem adevarata libertate

Constientizand ca suntem bolnavi si ca nu stim sa iubim, vom merge la Vindecator, care ne spune: „Cautati mai intai imparatia lui Dumnezeu si dreptatea Lui si toate acestea se vor adauga voua“ (Matei 6, 33). Incepand sa cautam imparatia, ne vom lasa, incetul cu incetul, sa ne desprindem de firele care ne intretin supravietuirea, fire care ne sustin tocmai aceasta traire reactiva si limitata. Este greu, pentru ca pe moment vom avea impresia ca facem un gest sinucigas, taind aceste fire. Aducand in fata duhovnicului toate gandurile de judecata fata de parinti, prin dezlegare, ne vom elibera de ele si vom putea trai mai departe, acceptandu-i asa cum sunt. Pe masura ce vom constata iubirea care motiva fiecare gest al parintilor nostri (chiar daca neaprobat ori chiar condamnat de noi) - caci aceasta era singura forma de iubire pe care ei o cunosteau -, iertandu-i, vom incepe sa ne dezlegam firele care ne alimenteaza cu resentimente, cu ura ori cu iubire posesiva. Vom putea incepe atunci sa ne raportam cu adevarat liberi la lucrurile pretioase pe care le putem gasi in aceste bagaje transmise de generatii si le vom putea folosi intr-un mod creativ, ajutati chiar de Domnul, „pentru ca a Lui faptura suntem, ziditi in Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gatit mai inainte, ca sa umblam intru ele.“ (Efeseni 2, 10)

Si vom putea astfel noi insine sa oferim copiilor o iubire superioara calitativ, iubire alimentata chiar de Dumnezeu, care este iubire, vom incepe sa cunoastem adevarata libertate in Domnul si vom avea curaj s-o ingaduim si s-o daruim si copiilor nostri. Iar daca ei ne vor fi reprosand vreodata ca nu-i iubim, sa ne smerim si sa acceptam faptul ca, intr-adevar, inca mai suntem bolnavi, inca nu suntem vindecati, dar sa le spunem ca lucram (si chiar sa lucram) la asta. Si sa-i asiguram ca aceasta este intr-adevar cea mai mare forma de iubire de care suntem capabili la acest moment, dar, cu rugaciunile lor, prin Spovedanie si Impartasanie, Domnul ne va vindeca treptat, ajutandu-ne sa devenim din ce in ce mai transparenti la iubirea Lui, pe care ei,

copiii, o vor putea astfel vedea in noi si se vor putea bucura de ea, pe masura deschiderii lor fata de El si fata de noi.

Sursa: <http://www.doxologia.ro/familie/terapie-pentru-suflet/cand-parintii-nu-stiu-sa-iubeasca>